

λαλιά

λαλιά, η, ουσ. [<αρχ. λαλιά]. **1.** η ομιλούμενη γλώσσα: «η ελληνική λαλιά || η ντόπια λαλιά». **2.** (για ανθρώπους) η ομιλία, η φωνή: «ενώ είχα απομακρυνθεί, η λαλιά του ακόμη ακουγότανε». (Λαϊκό τραγούδι: *έλα και πες μου το κι εσύ, με τη γλυκιά σου τη **λαλιά**, έλα και πες μου το κι εσύ, τρελή, ξανθή Μπουρνοβαλιά*). **3.** (για πουλιά) το κελάηδημα, το κράξιμο: «απ' το πυκνό δάσος, ακούστηκε η λαλιά τ' αηδονιού || πρωί πρωί ακούστηκε η βραχνή λαλιά του πετεινού». **4.** (γενικά για μουσικά όργανα) ο ήχος: «μέσα στη νύχτα ακούστηκε από κάπου η παραπονιάρικη λαλιά ενός κλαρίνου». (Λαϊκό τραγούδι: *μπουζούκια, μπουζούκια, με τη γλυκιά **λαλιά**, στου κόσμου τις ορχήστρες βάλατε τα γυαλιά*).

- *έχασε τη λαλιά του, α.* δεν μπόρεσε να πει τίποτα, δεν μπόρεσε να βρει δικαιολογία για κάποιο παράπτωμα ή για κάποια ένοχη πράξη του που αποκαλύφθηκε: «μόλις άνοιξαν την τσάντα του κι έβγαλαν από μέσα τον κλεμμένο αναπτήρα, έχασε τη λαλιά του ο δικός σου». **β.** ένωσε τέτοια απορία, έκπληξη, θαυμασμό ή φόβο, που δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη: «μόλις μ' είδε να βολτάρω με την καινούρια αυτοκινητάρα μου, έχασε τη λαλιά του || μόλις ο άλλος τράβηξε το περίστροφο και το γύρισε καταπάνω του, έχασε τη λαλιά του ο δικός σου». Συνών. *έχασε τα λόγια του (α, β) / έχασε τη μιλιά του / έχασε τη φωνή του*.

- *κόπηκε η λαλιά του ή του κόπηκε η λαλιά*, βλ. φρ. *έχασε τη λαλιά του*. Συνών. *κόπηκε η μιλιά του ή του κόπηκε η μιλιά*.

- *μήτε φανιά μήτε λαλιά*, βλ. λ. [φανιά](#).

- *την πέρδικα απ' τη λαλιά της βρίσκουνε τη φωλιά της*, βλ. λ. [πέρδικα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας